

ENTREVISTA

TERESA SESÉ
Barcelona

Els artistes estem tota la vida pintant el mateix quadre", diu Soledad Sevilla (València, 1944), pionera a Espanya de tantes coses –l'optical art o l'abstracció geomètrica, l'art de la instal·lació– i creadora d'un univers plàstic únic, poètic i subtil, que ha anat construint a contracorrent i en solitud, amb una lucidesa i una determinació admirables. La seva és la història d'una francitadora infatigable que mesos enrere era recompensada amb el premi Velázquez d'Arts Plàstiques i l'obra de la qual es pot veure actualment al Museu Patio Herreriano de Valladolid (*De la luz del sol y de la luna*), el C3A de Còrdova (*No todo es azar*) i la galeria Ana Mas Projects de l'Hospitalet (*Espais ficticis*), la seva primera exposició des del 2013 a Barcelona, la ciutat on es va formar i va traçar bona part de la seva trajectòria.

Sempre ha navegat pels marges i ha pagat un preu alt per això. No va tenir mai la temptació de llançar la tovalloleta?

Mai he treballant en el que era en l'ambient o el que es portava en aquell moment. No crec que es tracti de modes ni de res semblant, són coses que són allà i que els artistes les captem i hi treballem. Però jo he anat al meu aire. I això va fer que, en els moments de la figuració rabiosa o de l'abstracció pura, jo no fos inclosa mai en les exposicions col·lectives. No sabien on col·locar-me. Si eren temàtiques o recollien un moviment o una actualitat, jo sobrava. No hi havia lloc per a mi.

Li frustrava o realment li era indiferent?

No m'era indiferent, però tampoc no em frustrava. Jo anava a la meua. Sempre he pensat que el més important per a mi era el que passava a l'estudi. I amb la meua obra i amb el meu estudi estava contenta, sentia que això que estava generant em satisfia. I aquest senti-

“Als 78 una retrospectiva no és vanitat, sinó justícia”

Soledad Sevilla, artista, últim premi Velázquez

LOIDA DE VARGAS

Soledad Sevilla fotografiada davant d'una de les obres que s'exposen a Ana Mas Projects

ment era molt més important que totes les altres coses.

La dona ha guanyat presència al món de l'art, però el mercat continua funcionant amb indicadors masculistes.

Jo he donat molta guerra, molta guerra en aquest sentit. I és veritat que han canviat coses i que s'han anat actualitzant els preus de les obres de les dones artistes, però d'aquí que s'hagin equiparat al dels homes... No ho crec. Almenys no en el meu cas. Les noies joves co-

mencen ara molt més fort i millor; tenen més clar què volen i com ho volen i potser en el seu cas és diferent. Però a Marlborough, la galeria amb què treballo, on per cert només hi som dues dones, Blanca Muñoz i jo, segur que un quadre meu és més barat que el d'un home que tingui el mateix nivell de reconeixement o de projecció artística que jo. Els d'ells sempre han estat molt superiors. Ara imagino que continua sent així.

La galeria Ana Mas Projects

mostra la gènesi de la seva obra, amb peces produïdes entre el 1969 i el 1980. Què veu quan fa aquesta mirada enrere?

Quan em proposen aquestes coses en principi em fa mandra, perquè estic en actiu i per mi és gairebé com a arqueologia, però després m'encanta veure-ho. Trobar-me això ara i comprovar que encara té molt interès, que té força això que vaig ser capaç de fer fa tants anys... Els artistes ens passem la vida fent el mateix quadre. Perquè realment

aquella geometria té molt a veure amb el que estic fent ara, amb la que exposaré a Marlborough. Una obra que m'ha portat gairebé tres anys i que reprèn un treball amb la línia que ja està present en el que es pot veure a Ana Mas. Al mig hi han passat coses que no tenen res a veure amb la geometria, però sí que hi ha una cosa comuna i és una unitat que repeteixo. Jo sempre o gairebé sempre he omplert els camps visuals amb un element que es repeteix i per acumulació es converteix en una altra cosa. És una constant. I això continua present.

Crec que ha arribat el moment de la seva gran retrospectiva?

Tinc 78 anys i d'aquí dos en faré 80, que és una edat com per fer una re-

MASCLISME A L'ART

“Un quadre meu és més barat que el d'un home amb el mateix reconeixement”

UNA REVISIÓ NECESSÀRIA

“On és la gran exposició que requereix el premi Velázquez d'Arts Plàstiques? Jo la vull”

visió. Jo crec que sí, que és necessària i no m'importa dir-ho públicament. Aquesta vanitat no l'he tingut mai però ara ja no és qüestió de vanitat, sinó de justícia. He estat tota la meua vida treballant i a més m'han donat el premi Velázquez, que és el premi màxim. On és l'exposició que això requereix? Jo la vull.

Crec que el premi Velázquez porta implícita una exposició al Reina Sofia...

Això he sentit, però sé que Concha Jerez va haver de batallar molt per aconseguir-la, cosa que jo no faré. Abans del premi vaig parlar amb el director i no hi estava interessat. Ara per què hi hauria de tornar si la meua pintura no li interessa?●

Hi ha lleis i usos que impedeixen la lliure i necessària circulació de la cultura

Quan l'art no flueix

Art i arts

JUAN BUFILL

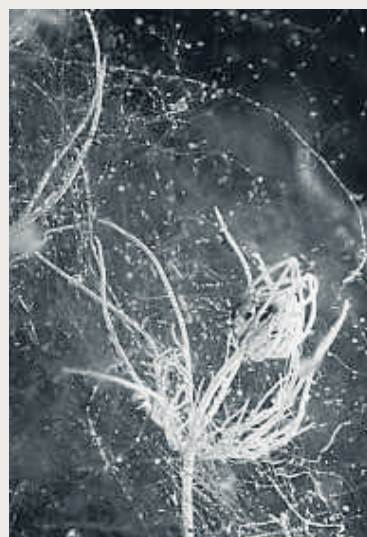

La setmana passada vaig intentar respondre a una pregunta llançada a les recents converses organitzades per Barcelona Gallery Weekend (Arteve.com): Què podem fer des del sector artístic per arribar a més públic?

Vaig començar assenyalant una obvietat, com el nen que va dir: “l'emperador és nu”. Vaig recordar el deure que tenen tots els canals de televisió públics, finançats pels contribuents: programar bons programes culturals que incloguin totes les arts. És un deure oblidat, no complet, i hi perdem tots, tret dels productors d'escombraries audiovisuals que aconseguen beneficis fàcils. Arabé, he de reconèixer que pel que fa a les arts plàstiques aquest deure és difícil de complir. Pot passar que qui intenti realitzar un programa so-

bre art contemporani descobreixi, amb perplexitat, que els diners que haurà d'abonar a una entitat de gestió de drets d'autor per reproduir durant segons obres d'Andy Warhol supera la suma dels salaris dels autors del guió i de la realització del programa, que té com a objectiu la difusió cultural i no el lucre. En aquestes circumstàncies, la decisió sol ser no fer el programa.

L'absurd és màxim en casos com el de Warhol, un artista que va obtenir la celebritat i es va fer milionari apropiant-se d'imatges alienes, com la llauna de sopa o el glamur de Marilyn. Ara, en canvi, si una publicació en paper o digital econòmicament precària i nascuda per amor a l'art en reproduceix una imatge, no ho pot fer sense pagar una comissió que a moltes persones els sembla tan excessiva que renuncien al projecte. Això només és un exemple, però el mateix podríem dir de molts altres artistes. Si el que estan fent algunes enti-

AMPARO FERNÁNDEZ

‘Aigua 6’
Fotografia
d'Amparo
Fernández a

***La foto i el peu de foto estan fora de context.**

l'exposició
Flor de lotus,
d'El Quadern
Robat

tats de gestió des de fa trenta anys s'hagués fet abans, no existirien ni el cubisme, ni l'art pop, ni el collage en general, incloent-hi l'audiovisual. I potser només Duchamp s'hauria deslliurat de pagar comissions al gestor dels drets de Leonardo Da Vinci. No per la transgressió divertida, sinó per la imatge de la Gioconda.

Si ampliem l'enquadrament i l'actualitzem, constatarem que Vegap (Visual Entitat de Gestió d'Artistes Plàstics) representa a Espanya més de 120.000 autors de tot el món. He indagat en diferents àmbits del sector artístic català i he descobert que, en els últims trenta anys, una missió tan necessària com és la protecció dels drets d'autor ha tingut en aquest país uns efectes secundaris de vegades molt negatius. En vista del to urgent de les cartes –potser carregades de raons– que sol enviar Vegap a fundacions culturals, mitjans periodístics, editorials i galeries d'art importants, algunes

fundacions han decidit desviar els fons que abans dedicaven a l'obra cultural a altres inversions, bastants diaris han reduït l'espai dedicat a l'art, algunes galeries han decidit no treballar amb artistes associats a Vegap, hi ha publicacions digitals que es tornen inviables perquè no poden pagar milers d'euros cada any per acompanyar les seves crítiques d'art amb alguna imatge, i les editorials espanyoles publiquen menys llibres d'art que les d'altres països més ben regulats, o ho fan sense imatges.

El resultat de tot això és un greu empobriment cultural. I això passa al nostre país perquè hi ha lleis i usos que, a la pràctica, impedeixen l'adequada circulació de les imatges de l'art. Responent a aquella pregunta, crec que si volem que arribi a un públic més ampli, l'art ha de circular amb fluïdesa i llibertat, cosa que implica que s'han d'establir regulacions i límits assenyalats i definir amb claredat les responsabilitats i els drets dels autors, dels gestors i dels mitjans. Per als savis grecs, no hi havia un monstre pitjor que l'*hibris*: la desmesura.

La setmana que ve aquest espai es dedicarà a exposicions, com la d'Amparo Fernández a El Quadern Robat.●